

РЕШЕНИЕ

№ 25620

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6495** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. М. Н. чрез адв. Н. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002163/28.04.2026г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на С. Н. е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка и съответно като неправилен и необоснован направения от решаващия административен орган извод, че като собственик на МПС е допуснал собствения му автомобил да бъде управляван от неправоспособен водач. По изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, се представлява от юрк.К., която оспорва жалбата.

Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 20.04.2026. около 20.57 ч. в [населено място] на обособен паркинг за обществено ползване, водачът Г. Д. М. управлява МПС без да

притежава СУМПС- неспособен водач, за което ѝ е съставен АУАН. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на МВР, с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с ал.3, т.1 от ЗМВР във вр. с чл.165 и чл.172, ал.1 от ЗДвП, е оправомощено длъжностното лице от СДВР да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/, Заповед №513з-12086/14.10.202г. на директор на СДВР, Заповед №513з-3065/17.03.2026г. на директор на СДВР и Заповед №513з-6126/29.06.2023г. на директор на СДВР. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП № 26-4332-000862/23.02.2026г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неспособен водач.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002163 от 28.04.2026г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда

на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Правилно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил Хюндай с Рег [рег.номер на МПС], е собственост на С. М. Н. . От събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства /разпит на свидетел/ по несъмнен начин се установява, че Н. нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавала управлението на автомобила от неспособния водач М..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на МПС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на процесното МПС, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоположния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. Собственикът нито е знаел, нито е могъл да знае или да предположи, нито е допуснал или би могъл да допусне, че свидетелят Г. К. /син на жалбоподателката/, ще вземе и ще ползва автомобила като го управлява, както и че ще го предостави на неспособен водач. Следователно управлението на лекия автомобил от лицето М. не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на неспособния водач, който без знанието и съответно без съгласието на собственика е управлявала автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на Н., сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП мярка се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати

съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

С оглед извода относно изхода на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Същите са в размер на 750 евро и представляват внесена адвокатско възнаграждение. При направено възражение за прекомерност от страна на ответника, съдът намира, че следва адвокатското възнаграждение да се намали до посочения размер в Наредба за възнаграждения за адвокатска работа, в която е предвидено в чл.8 ал.3 за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв./ 511 евро/ и сумата от 5,11 евро за държавна такса, общо 516,11 евро.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Н. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002163/28.04.2026г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. М. Н. направените по делото разноски в размер на 516.11 евро/ петстотин и шестнадесет евро и единадесет цента/, представляващи внесена държавна такса и възнаграждение за процесуално представителство.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: